

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: 1. **P. V. T.**, nar. X, st. příslušnost X,
ubytování zajištěno na X,
2. **V. T. H.**, nar. X, st. příslušnost X,
ubytování zajištěno na X,
3. **V. D. T.**, nar. X, st. příslušnost X,
ubytování zajištěno na X,
4. **V. D. G.**, nar. X, st. příslušnost X,
ubytování zajištěno na X,
5. **T. T. N.**, nar. X, st. příslušnost X,
ubytování zajištěno na X,

*právně zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1,
Opletalova 25*

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské náměstí 5, 118 00 Praha
1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2023, č. j. 110481-3/2023-MZV/OPL,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I.****Napadené rozhodnutí**

1. Žalobci podali dne 15. 2. 2023 na ZÚ Hanoj žádosti o zaměstnanecké karty, jejichž podání spojili se žádostí o upuštění od osobního podání žádosti. Podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády“) je na ZÚ Hanoj stanovena nulová kvóta na žádosti o zaměstnaneckou kartu, pokud nejde o Program klíčový a vědecký personál. Dle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců je žádost nepřijatelná, pokud byl v příslušném kalendářním měsíci na příslušném ZÚ podán maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu stanovený nařízením vlády vydaným podle § 181b odst. 2 tohoto zákona.
2. Velvyslanectví České republiky v Hanoji usnesením ze dne 17. 3. 2023 č. j. 1350-3/2023-MZV/HANOKO ve společném řízení zamítlo žádosti žalobců o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty zastavilo. Rozhodnutí odůvodnilo tím, že výše uvedeným nařízením vlády a následně aktualizovanými vládními nařízeními, byly zavedeny kvóty na příjem žádostí o zaměstnanecké karty a dlouhodobá víza za účelem podnikání. Žalobci vyjádřili nesouhlas s nedostatečným odůvodněním kvót stanovených pro Vietnam, v důsledku čehož dochází k plošné diskriminaci občanů Vietnamu, přičemž nezákonnost ba neústavnost nařízení vlády č. 321/2022 Sb. představuje objektivní překážku podání žádosti, resp. znemožnění podání žádostí a tuto skutečnost lze subsumovat pod neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“ ve smyslu ust. § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. ZÚ odkázal na judikaturu, z níž vyplývá, že nastavení kvót nelze považovat za nezákonnou diskriminaci občanů Vietnamu s občany Ukrajiny, resp. mezi osobami s různou kvalifikací. Rozhodnutí dále ZÚ odůvodnil tím, že není oprávněn posuzovat soulad se zákonem, resp. ústavnost předmětných nařízení vlády ČR a vzhledem k tomu, že žádosti o zaměstnaneckou kartu nelze na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji s ohledem na zavedené kvóty vůbec podat, nemůže ZÚ ani upustit od zákonné povinnosti osobního podání a příslušným žádostem o danou zákonnou výjimku je proto nucen nevyhovět.
3. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný, jakožto odvolací orgán, rozhodl ve věci odvolání žalobců proti usnesení tak, že odvolání zamítl a napadené usnesení potvrdil. Rozhodnutí odůvodnil tím, že dle ustálené judikatury NSS, již citoval, platí, že regulace ekonomické migrace je zcela v rukou státu při současném respektování ústavního pořádku ČR a unijních předpisů. Současná právní úprava kvót tato kritéria dle názoru žalovaného splňuje, je zcela v kompetenci vlády ČR stanovit kvóty na zaměstnanecké karty dle svého uvážení i s ohledem na požadovanou kvalifikaci či zemi původu či kapacitní a technické možnosti jednotlivých zastupitelských úřadů aniž by musela vysvětlovat veřejný zájem na stanovení konkrétních kvót pro jednotlivé země. Předkládací a důvodové zprávy k návrhům zákonů nejsou jejich závaznou součástí a v některých případech pravidla legislativního procesu ani nepožadují jejich vypracování a námitky spočívající v poukazování na nesoulad právních předpisů s důvodovou či předkládací zprávou proto nemohou obstát, obtož-li samotný právní předpis v rámci

právního řádu jako celku a žalovaný proto námitky žalobce v tomto směru považuje za nedůvodné. Nepřijatelnost žádostí ve smyslu § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců je závazně stanovena jak pro ZÚ tak pro účastníky řízení a není možné v nařízení vlády spatřovat takovou překážku podání žádosti, již lze subsumovat pro neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Jako nepřijatelné se naopak jeví požadovat o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, neboť se účastníci řízení snaží obejít v souladu se zákonem stanovené kvóty ve smyslu § 181b odst. 2 zákona o pobytu cizinců. I pokud by ZÚ upustil od osobního podání žádostí účastníků řízení, jejich žádosti by stejně nemohly být přijaty a meritorně rozhodnuty právě z důvodu nulové kvóty stanovené na ZÚ Hanoj a požadavek na upuštění od povinnosti osobního podání žádosti se proto jeví jako nedůvodný.

II.

Žaloba

4. Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci ke zdejšímu soudu dne 17. 7. 2023 žalobu, již se domáhají, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost uhradit žalobcům náhradu nákladů řízení.
5. Žalobu odůvodnili tím, že napadeným rozhodnutím byli zkráceni na svých právech. Jsou si vědomi, že správní orgány obou stupňů jsou nařízením vlády vázány, proto nemohlo dojít k řádnému vypořádání jejich námitek a z tohoto důvodu se část žalobních námitek kryje s námitkami odvolacími. S účinností od 1. 9. 2019 je na ZÚ pro zaměstnanecké karty mimo vládní programy (resp. mimo jediný vládní program Vědecký a klíčový personál) stanovena kvóta 0 a podání žádostí je tak znemožněno na základě nařízení vlády č. 220/2019 Sb., resp. následně na základě nařízení vlády č. 556/2020, č. 233/2021 Sb. a č. 321/2022 a aktuálně dle nařízení vlády č. 213/2023 Sb. Žalobci rozsáhle zrekapitulovali své výhrady a názor na legislativní proces týkající se ekonomické migrace z Vietnamu a jeho vývoj a dále argumentovali nedostatečným odůvodněním stanovení kvót pro počet přijímaných žádostí, rozporem mezi vyjádřeními předkladatelů nařízení obsažených v důvodových a předkládacích zprávách k nařízením vlády a faktickým počtem stanovených kvót, deklarovaným, avšak nenaplněným stanovováním kvót podle počtů reálně podaných žádostí v roce 2018, protiústavností tzv. nepřijatelnosti žádosti o zaměstnaneckou kartu v kontextu úpravy kvót a rozporem § 181b zákona o pobytu cizinců a nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání. Žalobci dále sdělili své výhrady k tomu, že v souvislosti se zohledňováním bezpečnostních rizik migrace z jednotlivých zemí měla být jedinou zemí, z níž nebudou přijímány žádné žádosti, Severní Korea, přičemž v důvodové zprávě k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. je uvedeno, že nebude umožněno podávání žádostí mimo vládou schválené programy v 5 státech – Iráku, Afghánistánu, Sýrie, Pákistánu a Vietnamu, přičemž postavení Vietnamu na roveň zmíněným státům a fakticky na roveň Severní Koreji považují žalobci za absurdní i přes vědomí skutečnosti, že bezpečnostní důvody jsou často předmětem utajovaných informací. Jejich obsah, jímž je motivována dlouhodobá snaha o omezení ekonomické migrace z Vietnamu, není aktuální a dostatečně odůvodněný. Důvody

omezení ekonomické migrace jsou zastaralé a reagují na již neaktuální skutečnosti, přičemž skutečná motivace omezení, resp. faktické znemožnění ekonomické migrace z Vietnamu vychází z jiných zájmů než z obavy, aby žadatelé z Vietnamu nebyli zaměstnáváni za lidsky nedůstojných podmínek či nuceni k výkonu práce či se svou činností podíleli na kriminalitě či byly reakcí na již neaktuální problémy spojené s organizovanou trestnou činností týkající se obchodování s termíny pobytových žádostí jsou v současné době eliminovány, neboť jejich pachatelé byli zadrženi a jsou souzeni jako organizovaná skupina, tudíž tyto dlouhodobě trvající problematické struktury se podařilo rozbít a rizika spojená s migrací z Vietnamu tak byla odstraněna. Ani drogová trestná činnost některých migrantů z Vietnamu nemůže být příčinou paušálního znemožnění ekonomické migrace všem obyvatelům Vietnamu. Žalobci dále uvedli, že výrazné snížení počtu přijímaných žádostí by vedlo k razantnímu snížení pracovní migrace s negativním dopadem na ekonomickou situaci v ČR. Mají za to, že uvedená nezákonnost či až neústavnost nařízení vlády stanovující kvóty pro zaměstnanecké karty představuje objektivní překážku podání žádosti, resp. toto nařízení vlády neústavně ukotvuje objektivní překážku spočívající ve znemožnění podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty nezákonně, což lze subsumovat pod neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a proto by bylo na místě, aby ZÚ rozhodl o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti a postoupení žádosti o vydání zaměstnanecké karty k meritornímu projednání příslušnému správnímu úřadu, tzn. Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky.

6. Žalobci soudu v souvislosti s výše uvedenou argumentací předložili anonymizovaná rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců v řízeních o vydání zaměstnaneckých karet, z nichž vyplývá, že podkladem pro vydání usnesení vlády č. 474 byly výše zmíněné utajované informace, dále předložili Připomínky Hospodářské komory ze dne 30. 11. 2020 k nařízení vlády, kterým se mění nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dní za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, Předkládací zprávu MV k uvedenému nařízení vlády, Stanovisko Svazu průmyslu a dopravy ČR k návrhu uvedeného nařízení vlády, Závěrečnou zprávu z hodnocení dopadů uvedené regulace a její odůvodnění. Žalobci dále navrhli provedení důkazu uvedenými utajovanými informacemi, případně dalšími, jež měly tvořit podklad pro stanovení kvót v případě Vietnamu s ohledem na možnost soudu se s jejich obsahem seznámit a přezkoumat je.

III.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 9. 2023 navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
8. K námitce žalobců, že namítanou nezákonnost a až neústavnost nařízení vlády č. 321/2022 Sb., o změnách nařízení vlády v oblasti pracovní migrace („dále jen nařízení vlády“) lze subsumovat pod neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“ podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť se jedná o objektivní překážku podání žádosti,

uvedl, že žalobci v rozporu s požadavkem uvedeného zákonného ustanovení nedoložili žádné vážné důvody vedoucí k závěru, že se v jejich případě jedná o odůvodněný případ pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Z logiky věci se totiž nemůže jednat o překážku na straně zastupitelského řadu, pokud ten postupuje v souladu s obecně závazným právním předpisem, v posuzovaném případě v souladu s nařízením vlády, resp. objektivní překážkou nemohou být samotná tato nařízení vlády. Žalovaný zdůraznil, že institut upuštění od povinnosti osobního podání slouží k podání přijatelné žádosti o pobytové oprávnění jiným způsobem, tj. „na dálku“, tudíž nelze –li žádost o pobytové oprávnění podat, nelze ani upustit od jejího osobního podání. Námitky žalobců proto v tomto ohledu shledává zcela mimoběžnými s neurčitým právním pojmem „odůvodněný případ“ podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž není zřejmé, v čem žalobci spatřují nezákonnost napadeného rozhodnutí.

9. Tvrzení žalobců o dlouhodobé snaze státu znemožnit (alespoň) ekonomickou migraci z Vietnamu a s tím související argumentaci považuje žalovaný za zcela účelová a zavádějící. Z rozhodnutí NSS ze dne 25. 4. 2019 č. j. 1 Azs 2/2019-54 je totiž jednoznačné, že NSS neodmítl usnesení vlády ze dne 18. 7. 2018 č. 474 s ohledem na údajnou snahu státu znemožnit ekonomickou migraci z Vietnamu, v té souvislosti naopak uvedl, že nijak nepochybňuje to, že ČR je svrchovaným státem a jedním z projevů této svrchovanosti může být i regulace imigrace na jeho území, ale učinil tak z důvodu nedostatku formy předvídané zákonem, což zákonodárce následně v kontextu tohoto rozhodnutí ústavně konformním způsobem zhojil přijetím novely zákona o pobytu cizinců č. 176/2019 Sb. a v jejím rámci i § 181b a jej provádějící nařízení vlády, což bylo následně ze strany NSS potvrzeno rozsudkem NSS ze dne 14. 7. 2022 č. j. 4 Azs 14/2022-34. V rozhodnutí NSS naopak poznamenal soulad přijatého postupu stanovujícího objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci, tedy stanovit pro počet vstupů hmotněprávní limity, a s tím související možnost omezit počet žádostí, s unijním právem. V té souvislosti nepovažuje žalovaný za nutné provedení důkazů utajovanými informacemi, jež měly být podkladem pro rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců předloženými žalobci, neboť tyto utajované informace z let 2017 a 2019 nemají zjevně časovou ani věcnou souvislost se stanovením kvót v nařízení vlády.

IV.

Posouzení věci soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jako „s. ř. s.).
11. S ohledem na stanovisko žalobců bylo ve věci nařízeno ústní jednání, během něž účastníci setrvali na svých již vyjádřených stanoviscích, přičemž žalobci navrhli, aby byly k důkazu provedeny i aktuální utajované informace, jež byly při stanovování kvót zohledněny.

V.

Rozhodnutí soudu.

12. Žaloba není důvodná.
13. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobců o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Předmětem přezkumu tedy není meritorní rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty. Zastupitelský úřad a žalovaný tak byli povinni zabývat se pouze tím, zda byly splněny podmínky pro upuštění od osobního podání žádosti. Argumentace žalobce týkající se samotných tzv. kvót se proto mýlí s předmětem tohoto řízení.
14. Zastupitelský úřad prvostupňovým usnesením rozhodl, že žádosti žalobců o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu se zamítají a v důsledku toho se řízení o žádostech o zaměstnaneckou kartu dle § 169 zákona č. 326/1999 Sb. zastavují. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného bylo odvolání žalobců proti uvedenému usnesení zamítnuto a napadené usnesení Velvyslanectví ČR v Hanoji bylo potvrzeno s odůvodněním uvedeným výše.
15. Dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců věta první *„Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.“*
16. Dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců věta třetí *„Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví.“*
17. Dle § 181b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o*
- a) vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání*
 - b) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, nebo*
 - c) zaměstnaneckou kartu.*
18. Dle § 169h odst. 3 věta první téhož zákona *„Žádost je dále nepřijatelná, pokud byl v příslušném kalendářním měsíci na příslušném zastupitelském úřadu podán maximální počet žádostí stanovený pro jednotlivé druhy oprávnění k pobytu zákonem nebo nařízením vlády vydaným podle § 31a nebo § 181b odst. 1.“*
19. Soud při ústním jednání zamítl výše uvedené návrhy žalobců na provedení důkazů z následujících důvodů.
20. Důkaz utajovanými informacemi č. j. V211-36/2017-OAM, č. j. D153/2019 – OAM, D154/2019-OAM, D181/2019-OAM a dalšími, jež měly tvořit podklad pro stanovení kvót v případě Vietnamu a jejich přezkoumání soud neprovedl zčásti pro jejich neaktuálnost i pro jejich nadbytečnost, neboť v dané věci jde o souladnost nařízení, jímž jsou stanoveny uvedené kvóty, se zákonným předpisem, s čímž obsah utajovaných informací nesouvisí.

21. Důkaz Doklady (Potvrzeními) o zajištění ubytování soud neprovedl z důvodu jeho nadbytečnosti, stejně tak jako důkaz Předkládacími a důvodovými zprávami k předmětnému nařízení, Závěrečnou zprávou z hodnocení dopadu regulace (RIA), Stanoviskem Svazu průmyslu a dopravy ČR k návrhu nařízení vlády, Připomínkami hospodářské komory ČR k nařízení vlády a to s ohledem na to, že se jedná o nezávazné texty a stanoviska, jejichž obsah nemůže být podkladem pro posouzení zákonnosti, resp. ústavnosti nařízení vlády.
22. K důkazu byla provedena informace Velvyslanectví ČR v Hanoji ze dne 5. 3. 2020 týkající se množství žádostí o vydání zaměstnanecké karty přejatých ZÚ ČR v Hanoji na základě osobního podání v období od 12/2017 do 8/2019 a rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j.. MV-180171-4/SO-2019 z 11. 2. 2020, č. j. MV-133180-3/SO-2020 ze dne 14. 10. 2020, jež však na posuzovanou věc nedopadají. Oběma rozhodnutími došlo ke zrušení rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, kterým byla zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty a věc byla vrácena k novému projednání, přičemž důvody uvedených rozhodnutí s ohledem na předmět řízení, okolnosti případů, důvody vydání rozhodnutí a neaktuálnost předmětných utajovaných informací na posuzovanou věc nedopadají.
23. Zaměstnanecká karta je zvláštním typem dlouhodobého pobytového povolení a jejího držitele opravňuje k přechodnému pobytu delšímu než 3 měsíce a k výkonu určeného zaměstnání na území České republiky. Podmínky, za kterých je cizinec oprávněn žádost o zaměstnaneckou kartu podat, upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Cizinec je povinen podat žádost osobně (§ 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a k tomuto účelu si sjednat termín osobního podání žádosti způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce (§ 169f zákona o pobytu cizinců). V odůvodněných případech může zastupitelský úřad od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud cizinec spolu s žádostí doloží důvody pro upuštění od této povinnosti (§ 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců).
24. Soud se zabýval otázkou, zda žalobci splnili podmínky stanovené v § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pro něž může zastupitelský případ upustit od povinnosti osobního podání žádosti, jimiž je skutečnost, že se jedná o odůvodněný případ, a dále zda splnili druhou podmínku, již je splnění povinnosti současně s doručením žádosti doložit důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobci spojili podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání, již odůvodnili shodně jako žalobu, tj. přesvědčením, že vydáním nařízení vlády č. 220/2019 Sb., č. 556/2020 a č. 233/2021 Sb., č. 321/2022 Sb. dochází k nepřipustné diskriminaci, jež v rámci podzákoného předpisu není jakkoli odůvodněna, resp., že zde není uveden žádný veřejný zájem ospravedlňující postup, jímž došlo ke stanovení kvót pro maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, jež lze podat na zastupitelském úřadu v Hanoji. Žalobci tedy tvrdili důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti současně s podáním žádosti, avšak soud tyto důvody, stejně tak jako správní orgány, neshledal relevantními.
25. Napadené i jemu předcházející rozhodnutí obsahuje srozumitelné a jasné důvody, pro které byly žádosti žalobců zamítnuty. Dle přílohy č. 2 k nařízení č. 220/2019 Sb. maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení, přičemž činí celkem 200 žádostí a to výlučně v rámci Programu vysoce kvalifikovaný

zaměstnanec nebo klíčový a vědecký personál. Identickým případem jako je projednávaná věc se zabýval již NSS v rozhodnutí č. j. 4 Azs 14/2022-34 ze dne 14. 7. 2022 a konstatoval, že nastavení kvót v předmětném nařízení nelze považovat za nezákonnou diskriminaci ve srovnání s občany Ukrajiny, resp. mezi osobami s různou kvalifikací a zdůraznil, že odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva na vstup na území a jejich práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá již z různých smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s ČR, resp. s EU. Rozhodné unijní právo, tj. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU, o jednotném přístupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě zapovídá diskriminaci na základě pohlaví, rasy, barvy pleti, etnického nebo sociálního původu, genetických vlastností, jazyka, náboženského vyznání nebo víry, politických nebo jiných názorů, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, postižení, věku nebo sexuální orientace. Hovoří-li čl. 21 odst. 2 Listiny základních práv EU o zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti, má na mysli diskriminaci mezi občany Unie na státní příslušnosti k některému z členských států EU a stejně tak nezakazuje rozlišování mezi občany různých cizích států ani (česká) Listina základních práv a svobod. Obdobně není diskriminační, pokud stát odlišně upravuje právo žádat o určitý typ pobytového oprávnění osobám disponujícím určitou kvalifikací, neboť takové osoby vůbec nelze považovat za osoby ve srovnatelném postavení. Oprávnění k úpravě podmínek vstupu na území a přístupu na tuzemský pracovní trh vyplývá ze suverenity ČR, jež má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v ČR, svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb (viz rozsudek rozšířeného senátu NSSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52).

26. I v krajském soudem posuzované věci tedy lze učinit závěr, že žadatelé o pobytové oprávnění z Vietnamu nejsou v důsledku způsobu stanovení kvót nezákonně diskriminováni, přičemž stanovení kvót je výrazem svrchovanosti a suverenity ČR a nepředstavuje faktické znemožnění možnosti žádat o zaměstnaneckou kartu, je-li stanoven počet 200 žádostí, jež lze podat v rámci Programu vysoce kvalifikovaný zaměstnanec nebo klíčový a vědecký personál.
27. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je správné, přezkoumatelné a žalobu proto v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný, který měl v soudním řízení úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, neboť tyto mu nad rámec běžné úřední činnosti ani nevznikly. Z tohoto důvodu soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení nárok.
29. Žaloba v této věci byla dle rozvrhu práce přidělena samosoudkyni Mgr. Janě Komínkové, která je ale v současné době v dočasné pracovní neschopnosti. Dle platného

rozvrhu práce jmenovanou samosoudkyni zastupuje v době její nepřítomnosti Mgr. Jaroslava Křivánková.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 20. 11. 2023

Mgr. Jana Komínková

v zastoupení:

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně